

Prædiken til 1. søndag efter helligtrekonger Mark. 10, 13-16

Kan man blive fornærmet på Guds vegne? Ja nogen kan tilsyneladende. F.eks. disciplene, som vi lige har hørt. De synes, det er helt urimeligt, at alle disse mødre kommer med deres børn for at få deres Herre og Mester til at røre ved deres børn. Disciplene er fornærmede, fordi disse mødre åbenbart ikke har forstået noget som helst. De tror, det vil gavne deres børn, at Jesus rører ved dem.

Den rene overtro mener disciplene formodentlig. De ved jo, at det ikke er den udvortes renhed, det gælder, og ingen berøring ville i sig selv kunne rense et menneske, og hvad forstår børn overhovedet? Disciplene er måske både forlegne og fornærmede. Kunne de overhovedet lade sådan vankundighed, som disse mødre udviser, træde frem for deres Herre? De er altså fornærmede og måske endda skamfulde på Guds vegne. Men hvad er det egentlig for en opfattelse af Gud, de har?

Ja, de mener vist, at der er noget i det menneskelige liv, som skal holdes væk fra Guds øjne, f.eks. vankundighed eller flovheden. Set sådan lidt ovenfra er det er jo da mildest talt en spøjs opfattelse af Gud. En opfattelse som allerede Eva og Adam praktiserede, da de forsøgte at gemme sig for Gud og rimpe

blade sammen for at kunne træde frem uden blusel - i al offentlighed, som Mark Twain formulerede det. Det er stadig meget almindeligt, at vi rimper en facade sammen for forhåndenværende forargelse for at gøre os pænere for Guds sarte øjne. Vi forveksler det blik, vi har på hinanden og os selv, med Guds blik. Som disciplene tænkte, så kan man da i det mindste prøve at holde vankundigheden og den ublu overtro væk fra Guds nærhed eller Guds øjne. Man skal da ikke krænke Guds sarte øjne, selvom det snarere var disciplene egne øjne, som var krænkede. Sådan er det såmænd stadigvæk - mennesker bliver rasende på Guds vegne.

Nogen siger, de selv er blevet sårede og forhånet af manglen på respekt for deres gud. De projicerer egen krænkelse over på Gud. De har en forestilling om, at de viser deres gud respekt ved at holde respektløsheden væk fra hans øjne. Det er set mange gange i historien i stort set alle religioner, hvor en gud er faldet i menneskehånd. Nogen har hævdet en særlig indsigt og deraf følgende myndighed og har sådan prøvet at holde verden ren for alt det, som Gud ikke kunne tåle at se. Ja, det vil sige, de vidste vel ikke helt, om det var det, som de selv var skamfulde

over at se, eller om det var noget, som deres Gud ikke kunne tåle at komme i nærheden af. F.eks. toldere, syndere, urene, snotnæsedede unger og deres uforstandige mødre. Med større og større sårbarhed på Guds vegne blev listen længere og længere over alt det som Gud ikke kunne tåle at se og vide. Og den religiøse magt blev mere og mere sårbar på Guds vegne.

I en tid hvor følelser ofte afgør, hvad der er sandt, er det selvfølgelig en alvorlig sag at træde menneskers skamfulde følelser for nær. Men i dag har vi faktisk hørt om en Gud, som man ikke kan træde for nær. Om en Gud som man ikke kan fornærme, en Gud som ikke kan såres på sine følelser, ikke fordi han er følelsesløs, men fordi hans opmærksomhed er rettet mod noget andet end egne følelser.

At føle sig krænket er en særlig stærk form for selvoptagethed. Vi kender følelsen alt for godt. Jeg har sommetider spurgt min konfirmander: ”Hvornår er I længst væk fra de andre?” Oftest var det en opmærksom pige, som svarede først: ”Når jeg er sur”.

Gud kan ikke fornærmes. Hans opmærksomhed er rettet mod mennesker, ikke mod ham selv. Ja, det vil sige, der var lige et par gange i de meget svære stunder, hvor han var tæt på at lade sig friste til at blive i sine egne sårede følelser. De mørke timer hin fredag nat og dag hvor han blev forladt og følte rædslen på korset, da han så ind i intethedens mørke og følte sig forladt ikke bare hvermand, men af Gud i Himmelen. Han var lige på nippet, men fordringen vandt. Han vidste, at den vej, han skulle gå, måtte han gå alene efter sin Fars vilje, for menneskets

skyld.

Jeg har sommetider læst C.S. Lewis' *Narnia* for mine konfirmander. Historien de to hjerterene piger Lucie og Susan, som gerne ville følge den store Aslan på vej, da han må gå den tunge vej for at lade sig håne, ydmyge og henrette af alle onde kræfter. Han takkede de to piger, men forklarede dem, at nu må de lade ham gå, for den vej han skulle gå, kunne de ikke gå. Vejen gennem forhånelse, ydmygelse til død.

De to piger kalder jeg hjerterene, for de blev ikke fornærmede på Gud vegne, de blev ikke krænkede eller sårede – de sørgede i stedet over de onde handlinger.

At Jesus skulle gå den vej helt ud til enden, det vidste disciplene naturligvis ikke den dag, da de troede, de skulle beskytte deres Herre og mester mod den fornærmelse at stå ansigt til ansigt med ivrige uforstandige mødre og deres børn. Havde de vidst, hvad de siden skulle erfare, havde de måske handlet anderledes. Selvom jeg ikke er helt sikker. Vi mennesker bliver let stødt og sårede, når det vi holder for at være sandt, udsættes for kritik eller gøres til grin.

I dag hører vi så med disciplene, at vores Herre og mester ikke gør sig bekymringer om hvem, der opsøger ham. Han tager ikke så tungt på det der med gode manerer og ret forståelse. Ingen linjevogtere – tak. Kom bare med dem, alle de uforstandige og umyndige. Guds riges er deres. Han så og ser på verden på en anden måde, end verden kan se på sig selv. Han kom til verden som sin Fars vilje, han som har set alt fra verdens begyndelse og til denne dag. Ham, for hvem intet menneskeligt er fremmed. Hvis

man absolut vil tale om en krænkelse af Gud, så er det snarere at gøre Gud smålig ved at hævde, at han skulle blive fornærmet ved at se verden, som den er.

Han havde selv forsøgt at spule den ren og Han havde også set, at det ikke hjalp meget og hvert fald kun for en stund. Gud ser verden på en anden måde, end verden ser på sig selv. Vi ser naturligvis ofte med god grund på os selv og vore handlinger med skamfuldhed. Den ser Gud hen over. Underet i den sande kærlighed er, at Han elsker på *trods* af det, Han ser. Så hvorfor skulle vi skjule os for ham bag latterlige figenblade af udvendige lader og poleret moral? Han har set os, som vi er. Men han ser længere og mere, end vi selv kan se, men måske alligevel længes efter at blive. Han ser også alt det, som vi er bestemt til at blive – alene på grund af kærlighed til os. Han stiller ingen betingelser. Der er ingen anden eksamen på forhånd, end den eksamen vi altid holder over os selv. Han har allerede set os med alle vore mangler, alle vore brist, alle vore urenheder. Dumpeprocenten er 100.

Men for den levende skabende Gud er alt muligt. Liv og glæde skænker han os ufortjent med sit skabende ord. Derfor bærer vi børnene til Gud for, at han skal røre ved dem med sit ord, hvori han skænker dem syndernes forladelse og det evige liv. Længe inden de ved, hvem de selv er, og inden de selv kan forstå, hvad det indebærer. Her handler det ikke om forståelse, men om tillidsfuld modtagelse på børnevis.

Disse Herrens barnedage, de er evighedens vår, vifter bort al sorg og klage

også fra de hvide hår.

”For af børns og spædes mund har han grundlagt et værn mod sine modstandere”.

Amen

Kurt V. Andersen

Tidl. Bøvling valgmenighed

Salmer:

444, 309, 140, 454, 451

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk